

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

[redacted], IČO [redacted]
se sídlem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Dagmar Soukenkovou
se sídlem Čs. legií 1364/20, Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo zdravotnictví
se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. MZDR 1747/2013-2/FAR, sp. zn. A4/2013,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 2. 2017, č. j. MZDR 1747/2013-2/FAR, sp. zn. A4/2013, a Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 27. 9. 2012, č. j. sukl217803/2012, sp. zn. suklS93636/2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce JUDr. Dagmar Soukenkové, advokátky.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 27. 9. 2012, č. j. sukl217803/2012, sp. zn. sukl93636/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že

I) žalobci byla uložena úhrnná pokuta ve výši 150 000 Kč dle § 107 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění do 31. 3. 2017, za správní delikty:

a) dle § 103 odst. 10 písm. b) zákona o léčivech, který spáchal tím, že jako provozovatel lékárny neustanovil osobu se vzděláním v akreditovaném zdravotnickém magisterském studijním programu farmacie a se specializovanou způsobilostí odpovědnou za to, že činnost lékárny odpovídá zákonu o léčivech. V době kontroly (tj. dne 7. 10. 2009) tak nebyl v lékárně ustanoven a přítomen vedoucí lékárník ani jím pověřený farmaceut, čímž porušil povinnost dle § 79 odst. 6 zákona o léčivech,

b) dle § 103 odst. 7 písm. b) zákona o léčivech, který spáchal tím, že jako poskytovatel zdravotních služeb, u něhož lze podle § 79 odst. 2 připravovat léčivé přípravky: (i) v době kontroly nepředložil pracovní náplň vedoucího lékárníka a doklady o dosaženém odborném vzdělání dvou farmaceutů, (ii) v době kontroly byl v lékárně neověřený horkovzdušný sterilizátor (nebyl ověřen v předepsaném termínu, poslední doložené ověření účinnosti je z dubna 2008), čímž porušil povinnost dle § 79 odst. 3 zákona o léčivech,

c) dle § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech, který spáchal tím, že jako poskytovatel zdravotních služeb podle § 82 odst. 2 tohoto zákona nepředával v období od 21. 10. 2009 do 31. 3. 2011 údaje o všech vydaných léčivých přípravcích prostřednictvím virtuální sítě s kryptovaným přenosem dat vytvořené za účelem zabezpečeného přenosu uvedených dat hlášení v rozsahu stanoveném v pokynu LEK-13 za období od 1. 1. 2009 do 31. 3. 2011, čímž porušil povinnost dle § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech,

d) dle § 103 odst. 10 písm. g) zákona o léčivech, který spáchal tím, že jako provozovatel lékárny nepostupoval při vedení evidence léčivých přípravků v souladu s pravidly správné lékárenské praxe, když v době kontroly byla nalezena neshoda evidence zásob, příjmu a výdeje léčivého přípravku PARALEN PLUS POR TBL FLM 24 – v PC evidenci uvedeno 13 balení tohoto léčivého přípravku, v lékárně však bylo dohledáno pouze 12 balení, a léčivého přípravku MODAFEN POR TBL FLM 24 - v PC evidenci uvedeno 1 balení tohoto léčivého přípravku, v lékárně však nebylo dohledáno žádné, čímž porušil povinnost dle § 83 odst. 5 písm. b) zákona o léčivech.

II) žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o návykových látkách“), ve znění do 30. 5. 2017, za správní delikt dle § 36 odst. 1 písm. y)

zákona o návykových látkách, který spáchal tím, že jako právnická osoba (provozovatel lékárny):

(i) od 1. 4. 2009 do dne kontroly nepostupoval při vedení evidence v lékárně dle právních předpisů, když 1. nezajistil, aby byla evidenční kniha vedena v souladu s právními předpisy, když v den kontroly bylo zjištěno, že v evidenční knize nebylo uvedeno jméno fyzické osoby, která evidenční záznam do evidenční knihy zapisovala, záznamy nebyly zapisovány v den, kdy nastala evidovaná skutečnost a evidenční kniha neobsahovala tyto údaje – pořadové číslo dokladu, datum příjmu, datum výdeje, jméno lékaře, název a sídlo předepisujícího zdravotnického zařízení, jméno a bydliště pacienta při výdeji, jméno a bydliště nebo název a sídlo dodavatele při příjmu, jednotka množství, množství přijaté a množství vydané, 2. neevidoval příjmy a výdeje návykových látek a přípravků je obsahujících v evidenční knize, 3. neprováděl měsíčně inventuru a nevedl záznamy o provedení měsíční inventury u všech sledovaných položek s datem a podpisem osoby, jež inventuru provedla,

(ii) v době kontroly nepředložil zápisy o kontrolách provedených Krajským úřadem Moravskoslezského kraje,

(iii) nezajistil, aby nejméně v den kontroly byly protokoly, zápisy a doklady podepsány pověřenou osobou – vedoucím lékárníkem,

čímž porušil povinnost dle § 32 odst. 3 zákona o návykových látkách.

Ve výroku III) bylo řízení o dalších deliktech žalobce zastaveno, výrokem IV) byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů správního řízení.

3. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že žalobci byla za delikty uvedené pod výrokem I) a II) [s dále uvedenou výjimkou] uložena úhrnná pokuta ve výši 320 000 Kč, když za nejpřísněji postižitelný delikt dle § 36 odst. 1 písm. y) zákona o návykových látkách bylo možné uložit pokutu do 500 000 Kč. Dále napadené rozhodnutí zastavilo řízení o dalších deliktech žalobce, kromě těch již uvedených v prvostupňovém rozhodnutí se jednalo o delikt spočívající v tom, že žalobce v době kontroly nepředložil zápisy o kontrolách provedených Krajským úřadem Moravskoslezského kraje. Konečně napadené rozhodnutí žalobci uložilo povinnost náhrady nákladů správního řízení.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že byl v roce 2009 provozovatelem nestátního zdravotnického zařízení – lékárny. Dne 7. 10. 2009 u něj prvostupňový orgán provedl kontrolu, správní řízení o předmětných deliktech bylo zahájeno dne 7. 6. 2011. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce brojil odvoláním. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno po více než čtyřech letech, což je v rozporu se lhůtou stanovenou dle § 90 odst. 6 ve spojení s § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce dodal, že projednávaná věc není složitá a žalovaný nedodržení lhůty nijak nevysvětlil. S ohledem na tuto opožděnost by žalobce očekával trest spíše symbolický, zvláště konstatoval-li žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí, že se prvostupňový orgán dopustil pochybení, která měla za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
5. Žalobce dále uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného stran odvolací námitky č. 2 (pokud lékárna nepřipravuje sterilní léčivé přípravky, není povinna být vybavena sterilizátorem). Poslední věta prvního odstavce na straně 11 napadeného rozhodnutí mu dává za pravdu, avšak v závěru je uvedeno, že tuto odvolací námitku považuje žalovaný za

nedůvodnou. Žalobce v tom spatřoval nepřezkoumatelnost této části napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce považoval za nelogickou a nepřezkoumatelnou také část napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný považoval odvolací námitku žalobce č. 3 za nedůvodnou, a přesto na jejím základě snížil uloženou pokutu.
7. Žalobce měl konečně za to, že prvostupňový orgán neopravil zřejmé chyby v psaní (slovní uvedení výše pokut a nesprávné číslo jednací ve výroku) v prvostupňovém rozhodnutí, z čehož žalobce dovodil, že mu nevěnoval dostatečnou pozornost.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Nepopřel, že správní řízení bylo vedeno dlouhou dobu, přičemž uvedl, že jeden ze správních deliktů byl spojen s problematikou pokynu LEK-13, jenž vedl k odporu lékáren, které na popud České lékárnické komory nezasílaly prvostupňovému orgánu hlášení o vydaných léčivých přípravcích. Následně došlo k udělení řady pokut ze strany prvostupňového orgánu, což vedlo k extrémnímu nápadu odvolacích řízení, která žalovaný nebyl s to vyřídit. Žalovaný se přitom rozhodl vyčkat na rozhodnutí soudu v tzv. kauze LEKOS (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015 č. j. 5 As 129/2014-47, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 17/2016-52).
9. Pokutu pak nebylo na místě snižovat, neboť ani vzhledem k dlouhé době předcházející vydání napadeného rozhodnutí nelze pominout její preventivní a represivní účel, a to tím spíše, dopustil-li se žalobce celé řady porušení právních povinností ve vícero právních předpisech. Žalovaný dodal, že žalobce se o odvolací správní řízení nezajímal a ani neučinil kroky proti nečinnosti.
10. K žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl, že žalovaný vypořádal odvolací námitky č. 2 (pokud lékárna nepřipravuje sterilní léčivé přípravky, není povinna být vybavena sterilizátorem) nepřezkoumatelným způsobem, žalovaný uvedl, že předmětnou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce má v lékárně horkovzdušný sterilizátor Stericell 55. Vybavení lékárny horkovzdušným sterilizátorem bylo v té době povinné (vyhláška č. 49/1993 Sb., o technických a věcných požadavcích na vybavení zdravotnických zařízení), a to včetně ověřování jeho účinnosti. Z předmětné kontroly však vyplynulo, že dotčený sterilizátor nebyl ověřen v patřičném termínu. Sterilizátor, ačkoliv dle žalobce nebyl využíván na sterilizaci, nýbrž „pouze“ k sušení při sterilizační teplotě, je dle žalovaného nepochybně způsobilý ovlivnit jakost konečného léčivého přípravku.
11. Poslední větu vypořádání odvolací námitky č. 2 je přitom nutné chápat tak, že bylo-li by prokázáno, že dotčený sterilizátor nebyl žalobcem v lékárně používán vůbec, pak by za daný delikt nemohl být sankcionován. Jednalo se tedy o předeštění hypotetické situace, za níž by se žalobce vyvinil, která ovšem nenastala – žalobce dotčený sterilizátor používal, byť nikoli ke sterilizaci.
12. Žalobní bod, v němž žalobce považoval za nelogickou a nepřezkoumatelnou část napadeného rozhodnutí, kde žalovaný považuje odvolací námitku žalovaného č. 3 za nedůvodnou, a přesto na jejím základě snížil uloženou pokutu, dle žalovaného vyplývá z nepochopení žalobce. Žalovaný ve vypořádání této námitky nejprve s odkazem na judikaturu konstatoval, že povinnost lékáren poskytovat prvostupňovému orgánu údaje o vydaných léčivých přípravcích je v souladu s právními předpisy, přičemž rozsah údajů a způsob jejich poskytování formou hlášení zveřejní prvostupňový orgán jako svůj

požadavek také ve svém informačním prostředku. V tomto směru proto byla odvolací námitka žalobce nedůvodná, žalobce měl povinnost lékáren poskytovat prvostupňovému orgánu údaje o vydaných léčivých přípravcích. Leč vzhledem k tomu, že v řízení, které bylo předmětem soudního přezkumu u odkazované judikatury, došlo ke snížení pokuty za totožný správní delikt, postupoval žalovaný shodným způsobem – snížením pokuty – i v projednávané věci.

13. Co se týče žalobního bodu upozorňujícího na neopravení chybných údajů v prvostupňovém řízení prvostupňovým orgánem, žalovaný setrval na tom, že se jedná o chyby v psaní, které nemají vliv na zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí a které opravil v napadeném rozhodnutí, jelikož z celkového kontextu rozhodnutí je patrné, jak má text výroku správně znít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008-174).

Posouzení žaloby soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Dle § 109 odst. 3 zákona o léčivech, ve znění do 30. 6. 2017, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
16. Dle § 109 odst. 5 zákona o léčivech, ve znění do 30. 6. 2017, *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.*
17. Dle § 40 odst. 3 zákona o návykových látkách, ve znění do 30. 6. 2017, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže příslušný správní orgán o něm nezačal řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán.*
18. Dle § 40 odst. 9 zákona o návykových látkách, ve znění do 30. 6. 2017, *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.*
19. Dle § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*
20. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*
21. Dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *promlčecí doba se přerušuje*
- a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,*
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,*
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;*
- přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*

22. Dle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*
23. Soud konstatuje, že je *ex offio* povinen zabývat se nad rámec vznesených žalobních bodů tím, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo k takové změně právních předpisů, kdy by právní úprava, která nabyla účinnosti až poté, co byl správní delikt spáchán, byla pro pachatele příznivější (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).
24. Jedním z aspektů trestnosti deliktu je rovněž zánik odpovědnosti za delikt v důsledku prekluze (veřejnoprávní uplynutí promlčecí doby). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, proto k zániku odpovědnosti za správní delikt uplynutím času (prekluzi) přihlíží správní soudy všech stupňů z úřední povinnosti.
25. Soud má za to, že nynější právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky je pro žalobce příznivější, neboť stanoví kratší doby (dle závažnosti přestupku 3 nebo 5 let od jeho spáchání) pro zánik odpovědnosti za přestupek (dříve tzv. jiný správní delikt) oproti dřívější úpravě (dle zákona o léčivech 5 let od spáchání, a to bez ohledu na závažnost; dle zákona o návykových látkách 10 let, opět bez rozlišení závažnosti).
26. Delikty, které žalovaný klade žalobci za vinu, byly spáchány ke dni kontroly (či v období od určitého dne před kontrolou do dne kontroly), tedy ke dni 7. 10. 2009, a v jednom případě (nepředávání údajů o všech vydaných léčivých přípravcích) byl delikt spáchán v období od 21. 10. 2009 do 31. 3. 2011. Posledně zmíněný delikt je z hlediska data spáchání nejpozdějším (ostatní mu časově předchází) a také nejprísneji postižitelným, horní hranice sazby pokuty činí 2 000 000 Kč [§ 107 odst. 1 písm. c) zákona o léčivech, přičemž od spáchání deliktu nedošlo k žádné úpravě horní hranice sazby]. Z uvedeného je zřejmé, že k prekluzi odpovědnosti za žalobcem nejpozději spáchaný delikt s nejdelší promlčecí dobou (5 let) došlo dnem 31. 3. 2016; u ostatních deliktů došlo k prekluzi dříve.
27. Napadené rozhodnutí přitom bylo vyhotoveno dne 23. 2. 2017, vydáno bylo dne 24. 2. 2017 a nabylo právní moci dne 27. 2. 2017. Stalo se tak tudíž až v době, kdy již zanikla odpovědnost žalobce za veškeré jemu vytýkané delikty.
28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, jestliže správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla [§ 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích], jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti.
29. Soud proto konstatuje, že nepřihlédl-li žalovaný k zániku žalobcovy odpovědnosti za vytýkané delikty z důvodu prekluze, což byl povinen učinit z úřední povinnosti, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
30. Závěrem soud dodává, že s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za všechny delikty kladené mu za vinu se již nezabýval jeho žalobními námitkami pro jejich bezpředmětnost.

Závěr

31. Jelikož soud dospěl k závěru, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a to bez jednání. Zároveň soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí, neboť u prekludovaného deliktu již nelze jinak, než zastavit řízení. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. zohlední, že došlo k prekluzi odpovědnosti u všech žalobci vytykánych deliktů.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: